

*Saatuslik
koolikokkutulek*

Barbara Hannay

Romantika

Originaali tiitel:
Barbara Hannay
Reunited by a Baby Bombshell
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Eva Noon
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

© 2017 by Barbara Hannay
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2018.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D10353418
ISBN 978-9949-82-302-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kallis lugeja!

Olete kunagi käinud koolikokkutulekul? Sellistel üritustel võib üsna lõbus olla, ajada juttu vanade sõpradega, kellega kunagi sai iga päev koos oldud, aga nüüd pole aastaid kohtunud. Samas võivad kokkutulekud olla ka üsna ärevust tekitavad, eriti kui te kipute muretsema selle pärast, kui vanaks olete jäänud, kui palju juurde võtnud, või sellepärast, kas olete era- ja tööelus eneseteostuse leidnud.

Ehkki me oleme kõik täiskasvanumaks saanud, võib neil kogunemistel märgata konkurentsi, meenutusi päevadest, kui me kõik koos eksameid tegime või konkureerisime samadesse spordivõistkondadesse. Mingis mõttes on need kokkutulekud suurepärase iseloomuproov.

Kui te käisite segakoolis, lisandub muudele muredele veel vana armastuse teema – seda muidugi juhul, kui te ei abiellunud oma keskkooliaegse kallimaga.

Kui ma mõtlesin kõikide võimalike lootuste ja pingete peale, ei suutnud ma panna vastu koolikokkutuleku ajal aset leidvale armuloole. Muidugi pidi selles loos olema saladus või kolm.

Mul oli Eva ja Griffi lugu kokku unistades nii lõbus ja ma loodan, et te naudite seda.

Mõnusat lugemist,

Barbara xx

Esimene peatükk

Kui kutse kohale jõudis, oli Eva Hennessey Prahas, ta tantsis „Luikede järves“ Odette'i. Nädal hiljem Pariisi tagasi jõudes oli tema postkast pungil täis, enamjaolt oli tegemist arvete ja balletiajakirjadega. Eva sõitis kipaka vana liftiga oma korterisse viiendal korrusel, kui talle jäi silma päikesekollane Austraalia postmark. Siis luges ta kirja postmargil. Emerald Bay.

Terav torge rinnus sundis Evat õhku ahmima. See polnud koduigatsus. Eva tunded mereäärse linna vastu, kus ta üles kasvas, olid palju keerulisemad. Ta andis endale harva loa lahti harutada seda segast tunnetepundart, mis käis kaasas tema noorpõlvemälestustega.

Eva hakkas alati mõtlema Griffin Fletcherile... ja sellele teisele rängale mälestusele, mis tal iial meelest ei lähe.

Ta oli kõvasti vaeva näinud, et see elu seljataha jätta. Ta oli *pidanud* seda tegema. Kaua aega tagasi.

Praegu, kui Pariisi liiklusmüra alt tänavalt Eva kõrvu kandus, astus ta korterisse, mis oli viimased kümme aastat tema koduks olnud. Uksehoidja Nanette oli kütte juba tööle pannud, korteris oli meeldivalt soe. Eva oli seda korterit esimesest päevast peale armastanud. Lihtsalt, kreemikate toonide ja paari sinise värvilaiguga sisustatud elutoa kaugema seina moodustasid aknad, kust avanev vaade

kivikatustele, korstnatele ja kirikutornidele ulatus Eiffeli tornini. Õhtuti, täistunnil, sädeles torn tuledes. Eva ei tüdinenud sellest vaatest iial.

Ta peatus hetkeks ja naeratas endamisi, vaadates ruumi, mille ta oli aastate jooksul hoolikalt kujundanud – ringreisidelt ostetud kaunid padjakatted, kogu Euroopast kogutud sinine ja valge keraamika, laia servaga kauss merekarpide ja kividega, mis ta oli korjanud Kreeka, Itaalia, Hispaania ja Inglismaa randadest. Nii palju õnnelikke mälestusi vastukaaluks kurbadele tema noorusest.

Eva pani kohvri käest ja viskas Austraaliast tulnud ümbriku ülejäänud posti juurde diivanilauale. Siis läks ta vannituppa ja seisis pikalt kuuma duši all, masseeris ühtlase veejoa all närivalt valutavat puusa.

Eva pesi pead, kuivatas juuksed rätikuga, jättis märjad salgud õlgadele rippuma ning tõmbas selga mugavad venivast materjalist püksid ja lohvaka T-särgi.

Varsti hakkab ta õhtusööki tegema. Lihtsast ürdiomletist piisab. Aga kõigepealt klaas veini, nüüd, kui ringreis oli seljataga, võib ta seda endale lubada.

Diivanile kerra tõmbunud, veiniklaas käeulatuses ja padi valutavale puusale toeks, võttis Eva uuesti Austraaliast tulnud ümbriku ja rebis lahti. Ümbrikust kukkus välja kaart kuulsa Queenslandi ranna pildiga.

Pildi all oli sõnum – klassikaaslaste kutse kokkutulekule, millega tähistati kahekümne aasta möödumist keskkooli lõpetamisest.

Kutset lugedes tundis Eva iiveldust.

Koht: Emerald Bay golfiklubi

Aeg: Laupäev, 20. oktoober

Lihtne sõnastus tabas teda nagu hoop kõhtu. Teda ründasid tuhanded pikalt alla surutud kujutlused. Suvine rand ja rohelistel lainetel surfamise erutus. Sile palmitüvi selja taga, kui ta liivaribal istus ning paberisse pakitud soolast kala ja kartulikrõpse söi. Päikesekreemi ja sidrunheina lõhn.

Eva mõtted libisesid kuumadele suvepäevadele klassitoas, mille aknad oli pärani lahti, et merelt puhuvat tuuleõhku püüda. Ja siis, hoolimata meeletlikust katsest neid tõrjuda, kerkisid esile mälestused Griffin Fletcherist.

Griff, kes istus klassis täpselt tema selja taga, sasi-päine ja laiaõlgne, jäi talle alati silma, kui ta pead pööras ning Evale üleannetult naeratas.

Griff jalgpalliväljakul. Tema tugevad reied, kui ta mööda tormas, et punkti saada.

Griff, kes teda pimedas enda vastu surub. Tema ootamatult õrnad huuled.

Ja nende kaunite mälestuste vahele tema kohutava saladuse hirm ja rõhuv raskus. Meeletu südamevalu ja piin.

Küllalt.

Aitab.

Eva teadis kohe, mida ta vastab. Mida ta vastama peab. Loomulikult ei saa ta minna. Sügava kahetsusega

peab ta kutsesest keelduma. Ta on väga tänulik, et endised koolikaaslased teda meeles pidasid, aga tema ajakava on liiga tihe.

See polnud vale. Teda ootas ees „Pähklipureja“ prooviperiood ja ta ei saanud endale tegelikult äraolekut lubada. Ja miks peaks ta tahtma Emerald Baysse minna? Ema ei ela enam seal. Ema oli juba hulk aastaid tagasi abiellunud ja seadnud end sisse Cairnsis, osariigi põhjanurgas. Mis puudutas Eva klassikaaslasi ja ülejäänud mälestusi, siis oli ta häda sunnil need kõik seljataha jätnud.

Selle asemel töötas ta need kakskümmend aastat nii palju kui jaksas, veetis lõputuid piinarikkaid tunde, luues endale unistuste karjääri. Nüüd rippusid pea-aegu kõikides Euroopa teatrites ja raudteejaamades plakatid Eva Hennesseyst tantsimas Giselle'i, Tuhkatriinut või Romeo Juliat.

Pärast pikki aastaid ränka tööd oli see Eva tasu. Arvustustes kiideti teda kui „tehniliselt tasakaalukat ja lihvitud, lüüriliselt täiuslikku“ tantsijat. Igal pool, kuhu ta läks, karjus publik *Braavo!* ja aplodeeris püsti seistes. Tema riietusruumid olid lilli pilgeni täis.

Eva maailm erines igas mõttes tema noorusaja elust unises mereäärses linnas. Sama hästi võiks ta teisel planeedil elada. Kui ta kunagi veel Emerald Baysse läheb, ei ärata ta mitte ainult minevikuvalu, vaid tunneks end nagu tulnukas.

Sellest hoolimata tundis Eva iiveldust, kui ta kaardi ümbrikusse tagasi pistis. Ta ütles endale, et on pärast kurnavaid nädalaid ringreisil lihtsalt üleväsinud.

Hommikul kirjutab ta, et ei saa kahjuks osaleda ja kustutab kõik mõtted Emerald Bayst.

Mesilased sumisesid lambiharjapõõsahekis. Väikesed lapsed naersid ja kiljusid elegantse basseini madalamas otsas üksteist pitsides, emad jälgisid neid, paljad jalad vees, ja rüüpasid kõrgetest klaasides Pimm'si. Õrnas tuuleõhus hõljus praesibulate lõhn. Oli tavaline pühapäeva õhtupoolik Brisbane'i äärelinnas.

Sel pühapäeval oli võõrustajaks Griff Fletcher ja tema külalisteks olid paar vana sõpra peredega. Griff vastas neile külalislahkuse eest, kui tema tüdruk-sõber Amanda oli äriasjus Sydneys. See oli mõistlik. Amanda ei olnud nende meestega aastakümneid tuttav nagu tema. Nad ei kuulunud tegelikult naise tutvusringkonda – Amanda oli Griffi sõprade naisest nii palju noorem – ja talle ei meeldinud väikesed lapsed.

Griff pani lihatükke särisevale grilliplaadile, mehed võtsid uued õlled ja olid talle seltsiks.

„Mis sa sellest kokkutulekust arvad?“ küsis Tim, kes sarnaselt Griffiga oli Emerald Bayst Queenslandi pealinna tööle ja elama kolinud. „Kas kavatsed minna, Griff?“

Griff kehtas õlgu. Ta teadis, et Tim ja Barney võtavad täna kokkutuleku jutuks, aga see ei huvitanud teda eriti. „Ma arvan, et jätan vist vahele,“ vastas ta.

Tim krimpsutas ilmse pettumusega nägu. „Aga sa tahad ju vanu semusid näha? Kas sa ei tahaks vana kambaga juttu ajada?“